Стара бібліотечна миша вряди-годи ходила в гості до своїх двоюрідних сестер, що жили на високому горищі і мало тямили в земних справах.

— Які ж бо ви невігласи,— казала миша своїм сумирним родичам.— Мабуть, і читати не вмієте.

— Куди нам до тебе рівнятися,— зітхали сестри.

— От чи їли ви коли-небудь кота?

— Де вже нам! У нас не миші котів, а коти мишей їдять.

— Ой, які ж ви недотепи! —Я вже не одного кота з'їла і скажу вам правду, що жоден не встиг навіть зойкнути.

— А чим від них тхнуло?

— Здається, папером і фарбою. Та з'їсти кота — то пусте. А от чи доводилось вам собаку їсти?

— Крий боже!

— Я саме вчора з'їла одного пса, завбільшки такого як вовк, та ще й з іклами... Схрумала його заіграшки, навіть не ойкнув.

— А чим він пахнув?

— Папером. А носорога ви коли-небудь їли?

— Де там! Ми того носорога навіть не бачили. Який він? Схожий на пармiджанський чи горгондольський сир?

— Схожий на носорога, звісно. А верблюда, ченця, принцесу, ялинку ви куштували?

В цю хвилину де не взявся кіт. Він сидів за скринею, прислухаючись до мишачої розмови. Кіт був не мальований, а справжній, вусатий і з пазурами. Мишенята дременули в нірку, бібліотечна ж миша з несподіванки заклякла на місці, ставши на задні лапки. Зловив кіт мишу й питається:

— То це ти котів їси?

— Я, Ваша Величносте... Але ж, розумієте... Я в бібліотеці...

— Розумію, розумію. Ти гризеш котів, намальованих у книжках.

— Інколи, та й то з навчальною метою.

— Це діло добре, я теж люблю літературу. А чи не слід тобі навчитися дечого в справжнього кота? Слід би тобі знати, що не всі коти паперові і не всіх носорогів можна загризти.

На превелике щастя для бідолашної миші, кіт побачив на підлозі павука і на хвильку відвернувся. Бібліотечна миша двома стрибками опинилася між книжок, а кіт мусив павуком задовольнятися.